

Tim Đập Thành Thịch

Contents

Tim Đập Thành Thịch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16

Tim Đập Thành Thịch

Giới thiệu

Cô bé cũng không chủ động bắt chuyện, chỉ lặng lẽ chờ. Nếu cậu không để ý đến cô bé cứ như thể m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-dap-thinh-thich>

1. Chương 1

Tết dương lịch năm ấy, ở Thanh Đài tuyết rơi nhiều, Hạ Thần từ Bắc Kinh đến, cùng với cậu cả đón cô dâu. Thời tiết rất lạnh, bên ngoài bộ âu phục nhỏ nhắn mẹ cậu còn khoác thêm cho cậu một chiếc áo bành tô, lúc xuống xe, cậu cảm thấy đúng là lạnh đến thấu xương. May mà, phần lớn thời gian cậu đều ở bên trong xe.

Cô dâu rất đẹp, a, sau này chắc hẳn phải gọi là vợ chứ. Thực sự thì, trong mắt một cậu nhóc bốn tuổi làm gì có thước đo độ xinh đẹp của người khác.

Hoa tươi, thảm đỏ, áo cưới trắng, âm nhạc ... Cuối cùng các nghi thức của lễ cưới kết thúc, tiệc rượu bắt đầu, cô dâu đến phòng thay đồ đổi trang phục. Qua một hồi lâu mà cô dâu vẫn còn chưa trở lại. Cậu cả thì bị bạn bè lôi đi uống rượu nên bảo Hạ Thần qua phòng thay quần áo tìm cô dâu.

Đi phía trước Hạ Thần là một cô bé trông như búp bê, bước đi còn chưa vững, trên đầu tết rất nhiều bím tóc màu sắc rực rỡ.

Cô bé đẩy cửa phòng thay quần áo ra, cô dâu đang ngồi bên cạnh bàn trang điểm, hình như có phần mệt mỏi.

“Ôm!” Cô bé giang hai tay chạy về phía cô dâu.

Hạ Thần thấy vậy liền chạy ào qua, “Không được, ngày hôm nay chỉ có cô dâu mới ôm chú rể thôi.” Đây là lời của mẹ nói, như vậy thì chỉ có chú rể mới được ôm cô dâu.

Cô bé nghe vậy liền xoay người, đôi mắt đen nhánh hiếu kỳ nhìn cậu, đột nhiên, cô bé liền kéo cánh tay cậu: “Ôm Thông Thông!”

Hạ Thần ngẩn ra, nhìn nụ cười trên mặt cô dâu, mặt nhăn lại, cậu nhóc liền đưa tay gỡ bàn tay của cô bé, giống như nhổ củ cải, hai má đỏ bừng, thế nhưng mà không thể kềm nổi củ cải này ra được.

“Bây giờ không ôm được, đợi lát nữa nhé!” Hạ Thần mặt đỏ ửng giảng đạo lý với cô bé.

Cô bé ngoan ngoãn rút cánh tay về, nghiêng đầu, hàng lông mi dài chớp chớp liên tục. Một lát sau, cô bé nghĩ đã đến lát nữa rồi nên lại kéo tay cậu một lần nữa, nhào vào trong lòng cậu: “Anh, ôm nào!”

Thấy một lúc lâu mà cậu bé không đáp ứng, cô bé liền mếu máo, nước mắt cứ thế đảo quanh viền mắt trông vô cùng uất ức.

Cô dâu xấu xa, không chịu giúp đỡ, Hạ Thần đỏ mặt hỏi, nhìn ra bên ngoài cầu cứu mọi người.

Sau đó một người đàn ông anh tuấn từ bên ngoài chạy vào, “Bảo bối, con đừng bắt anh ôm nữa. Đến đây, bố ôm nhé!”

Nghe vậy cô bé giống như một chú bướm nhỏ bay vút đi, trước đó còn ngoái lại để cho cậu bé một cái nhìn u oán.

“Em gái nhỏ có xinh không?” Người đàn ông anh tuấn sờ đầu cậu.

“Chú Tả...” Cậu bé lùi lại, lễ phép gật đầu một cái. Mẹ nói, ca ngợi người khác là một hành động cao thượng,

Người đàn ông liền cười xấu xa: “Nhưng mà không được nhìn chăm chăm như thế nha! Hạ Thần, tuy rằng chú với mẹ cháu là bạn bè, không có nghĩa là gần quan được lộc nhé. Đợi qua hai mươi tuổi, nếu cháu xứng đôi với Thông Thông, chú sẽ cho cháu và con bé một cơ hội. Được không nào, bảo bối!”

Người đàn ông nói xong liền cọ cằm lên khuôn mặt tròn tròn của cô bé khiến cho cô bé cười khanh khách.

“Thần Thần, con có sao không?” Lúc này cô dâu mới đến gần chỗ Hạ Thần. Cậu nhóc bị tự ái, khuôn mặt cứng ngắc lại.

Thế rồi Hạ Thần nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay của cô dâu, không nói câu nào liền chạy ra khỏi phòng thay quần áo.

2. Chương 2

Lúc đó bao trùm tất cả là một bóng ma.

Đáp ứng yêu cầu nhiệt tình của bà ngoại, Hạ Thần đi nhà trẻ ở Thanh Đài. Bố mẹ của Tả Thông Thông đều làm việc ở Thanh Đài. Vì được cậu cả yêu thương nên cậu bé thường được đưa đi chơi khắp nơi, cho nên lúc nào cậu bé cũng gặp cô nhóc. Sức ăn cơm của cô bé không hề nhỏ chút nào, sau khi ngồi cạnh cậu thì ăn càng nhiều hơn, đặc biệt rất thích ăn đồ trong bát của cậu. Cậu không để ý đến cô bé, cô bé liền khóc, thế nhưng người bố anh tuấn của cô bé luôn có cách khuyên cậu ngoan ngoãn đồng ý với cô bé.

Khi cậu học lớp lá, thì cô bé học ở lớp nhỏ hơn, tiếng khóc của cô bé ấy có thể khiến ai nhà của nhà trẻ bay đi bất cứ lúc nào. Vậy nên cậu cảm thấy rất phiền khi nghe thấy tiếng khóc của cô bé, liền chạy tới nhìn cô bé kia, kết quả là, cô bé lại quần lấy cậu.

Học trò từ lớp nhỏ nhảy sang lớp lá, không biết bố cô bé dùng cách gì nữa.

Cô bé đem cái ghế nhỏ ngồi cạnh cậu, nhìn cậu vẽ tranh,viết số, không ầm ĩ hay náo loạn, đưa bút cho cậu, lấy giấy, tất cả cô bé đều làm hết, cô bé còn nộp bài cho cô giáo giúp cậu nữa. Khi cậu học thể dục thì cô bé khoa tay múa chân ở bên cạnh, các học sinh đều gọi cô bé là người giúp việc nhỏ của cậu. Khi mà đến giờ ngủ trưa, trong khi mỗi người một giường, thì trên giường cậu có hai người, cô bé nhất định phải nhìn thấy cậu, phải dựa vào cậu, lúc lâu không gặp thể nào cũng khóc kinh thiên động địa. Đáng sợ nhất là có một lần cô bé dấm tè dầm. Cậu đang ngủ ngon giấc, đột nhiên cảm thấy phía dưới nóng nóng, đưa tay xuống sờ sờ, thấy quần ướt hết cả. Cô bé cũng biết xấu hổ, mắt ngân ngấn nước, cái miệng méo xệch, không dám động đậy.

Cậu không thể làm gì khác hơn là kiên trì nói cho thầy giáo, nước tiểu trên giường là của cậu.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, Hạ Thần đều cảm thấy có một loại kích động điên cuồng, đây quả thực là sự kiện vô cùng nhục nhã nhất trong cuộc đời cậu.

May mắn là, cậu nhanh chóng được về Bắc Kinh, có bạn bè và bạn học mới. Ác mộng đi xa, cuộc sống của cậu lại tươi sáng rực rỡ.

Tuy nhiên đến năm mới khi quay về Thanh Đài, lại gặp cô bé ấy. Cô bé cầm bút máy, nằm sấp trên bàn viết chữ, cái trán, chóp mũi đều là mồ hôi, nhìn thấy cậu, liền cười ngại ngùng, nhưng không nói chuyện mà vùi đầu vào học tiếp.

Cậu không biết rằng, mẹ cô bé nói với cô bé, muốn cùng anh Hạ Thần đi học, thì phải học thật tốt, bởi vì anh Hạ Thần rất ưu tú, không chỉ có thành tích tốt, các phương diện khác đều rất xuất sắc, đã cùng bố cậu lên TV mất lần, chính là dẫn chương trình tiết mục nhi đồng.

Hoàng hôn ngày hè, ve sầu bắt đầu kêu râm ran, cậu trở về Bắc Kinh tham gia trại hè, cửa ô tô vừa hạ xuống, nhìn từ xa đã thấy cô bé ở dưới gốc cây. Cô bé cao lên nhiều, tóc buộc đuôi ngựa đang đưa theo sự vận động của cơ thể. Ánh sáng từ mặt trời lặn chiếu lên khiến cho trên người cô bé xuất hiện một tầng ánh sáng mờ.

Cậu không nén nổi mà nhắm mắt lại.

“Anh Hạ Thần!” Cô bé vừa cười vừa chạy đến.

“Thông Thông!” Cậu bật ra tên của cô, liền chạy như bay, ôm cổ cô bé, một chiếc xe tải chở đầy hàng hóa chạy vút qua kèm theo tiếng mắng của người trên xe.

“Em không để ý.” Cô bé thè lưỡi, cười tươi như hoa.

Khuôn mặt cậu trắng bệch liếc mắt ngườm cô bé, dẫn cô bé dẹp vào ven đường, “Sao lại đến đây?”

“Em có lý do.” Cô bé dường như muốn khoe khoang , “Học kỳ sau em đến Bắc Kinh học, em vui lắm nhé, anh Hạ Thần, anh có vui không!”

Bố mẹ cô được điều đến Bắc Kinh nhậm chức, ông bà ngoại khóc nước mắt thành sông, cô bé cũng khóc không thành tiếng, nhưng mà cô bé vẫn lựa chọn đến Bắc Kinh.

Bắc Kinh có anh Hạ Thần.

Cậu bé mới là người không vui ấy

~Để tránh cho cô bé bị xe đụng vào, cậu bé lộn xộn cầm mọi thứ. Cái túi dính một chút bụi, phỉ phỉ thế nào mà làm cho chiếc cúp đoạt được ở trại hè vỡ mất

Sau vài ngày, bố nói với cậu: “Các buổi chiều con tranh thủ đến nhà chú Tả, giúp Thông Thông học thêm. Cách dạy ở Thanh Đài và Bắc Kinh không giống nhau nhiều.”

Còn mẹ thì đứng một bên hỏi cậu: “Có nhớ Thông Thông không? Cô bé có đôi mắt to, lúc cười rộ lên có hai má lúm đồng tiền, suốt ngày gọi con là anh Hạ Thần ấy.”

Cậu bé buồn bã cúi đầu.

Ngày đầu tiên học bù, sấm chớp đùng đùng, bố cô bé cùng ngồi xem cô bé học. Hai con mắt của ông liên tiếp phóng hỏa lúc lại trừng mắt nhìn cậu.

Cô bé này người cũng như tên, rất thông minh, cậu nói cái gì cũng đáp được. Việc học bù rất nhẹ nhàng, thế nhưng dưới ánh mắt áp bức của cô bé, có chút không chịu nổi.

Hình như là rất hài lòng với thái độ của cậu, nên lần thứ hai phụ đạo liền đổi thành mẹ cô bé. Mẹ cô bé mang vào hai cốc nước hoa quả và điểm tâm, sau đó đi ra ngoài.

“Anh Hạ Thần, anh nói với mẹ đi, đừng ở trong phòng nữa, chúng ta ra đi chơi nha!” Giọng nói của cô bé khá nhỏ, cất lên nghe rất dịu dàng.

Mặt cậu bé cứng đờ, “Tôi không ra ngoài với bạn học nữ.” Đây là quy định của mẹ.

“Em không phải là bạn học nữ.”

“...”

“Em là Tả Thông Thông.” Cô bé cười ngây thơ, “Anh Hạ Thần, em muốn đi xem phim.”

“Không được gọi là anh Hạ Thần.” Cậu bé tức giận, bởi vì lúc nào cô bé cũng như vậy nên mọi chuyện luôn xảy ra một cách rất đương nhiên.

“Vậy phải gọi thế nào?”

“Hạ Thần!” Các bạn đều gọi như vậy, dựa vào cái gì mà cô bé là ngoại lệ?

“À!” Cô bé cúi đầu nhìn sách vở. Nhìn những chữ trên cuốn sách, cô bé cảm thấy trong ngực có một loại buồn bã cùng đau đớn.

Mấy ngày tiếp theo, cô bé không nhắc lại chuyện ra ngoài nữa. Cô bé không gọi anh Hạ Thần, cũng không gọi cậu là Hạ Thần. Thấy cậu bé cười một chút, ánh mắt liền nhìn đi rất xa, đôi môi nhếch lên.

Cậu thực sự không chịu nổi cô bé như vậy. Rạp chiếu trong thành phố vừa công chiếu bộ phim hoạt hình 3D mới nhất, ngày đó lần đầu tiên, cậu bé nhờ bố mua giúp hai vé xem phim, trước một ngày cậu nói với mẹ cô bé muốn đi ra ngoài xem phim cùng cô bé, mẹ cô bé đồng ý, còn hỏi có muốn cô lái xe đưa hai đứa đi không.

“Không được, không được, con với anh Hạ Thần ... Hạ Thần đi xe điện ngầm rồi, còn con thì chưa đi xe điện ngầm lần nào.” Cô bé cướp lời nói, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng, tất cả mọi người đều nhìn ra cô bé có chút kích động.

Cậu bé tính toán thời gian xuất phát, đến nhà cô bé, phát hiện ra cô bé đã đứng ở trên tầng, khuôn mặt và cánh tay đều đỏ bừng.

“Em đứng ở đây bao lâu rồi?” Cậu bé nhíu mày, khẽ mấp máy môi.

“Không lâu, một giờ.” Hạ Thần cảm thấy hoảng, cô bé liền nhắm mắt lại, “Em sợ anh chờ lâu quá sẽ không đưa em đi nữa, nên em xuống sớm một lát.”

Cậu bé không nói gì.

Thực sự là cô bé chưa ngồi tàu điện ngầm bao giờ, nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên nên cậu phải nắm lấy tay cô bé. Ở rạp chiếu phim hai người hết lần này đến lần khác chạm mặt bạn học, thấy hai người mười ngón tay giao nhau, liền thích thú bàn tán, khiến cậu hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Xem phim xong, cậu bé đưa cô bé đi ăn đá bào. Các bạn nữ ở trong lớp cậu rất thích ăn đá bào, ba bốn người cùng ngồi một bàn, lúi ra lúi rúi, vừa ăn vừa nói chuyện.

Phần đá bào hoa quả kia cô bé ăn rất ngon lành, cậu bé thấy vậy liền đi mua thêm cho cô một cốc.

Ngày hôm sau, cậu đến nhà cô bé, mẹ cô bé ra mở cửa. “Hạ Thần, ngày hôm nay không cần học bổ túc, Thông Thông không khỏe.”

Ngày hôm qua không phải là còn tốt lắm à? Cậu bé lén nhìn lên trên tầng. Nhà cô bé theo lối kiến trúc Duplex, bố cô bé chiều cô bé như công chúa, ở trên tầng xây cho cô bé một tòa tháp nhỏ.

“Mẹ, con không sao.” Cô bé mặc áo ngủ chạy xuống lầu. Mái tóc bông bênh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt.

“Cái gì mà không có việc gì, ngày hôm qua đau bụng cả đêm, buổi sáng nay còn phải đến bệnh viện truyền nước mà.”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Cô bé lúng túng đến mức đầu ngón chân cũng đỏ.

Cậu bé bình tĩnh hỏi: “Sao lại bị tiêu chảy?”

“Thông Thông không ăn được đá bào, ăn vào là bệnh ngay.”

Cô bé đáng thương mở mắt nhìn cậu bé, đá bào đã là cái gì chứ, cho dù là độc dược thì cô bé cũng nuốt, bởi vì đó là lần đầu tiên Hạ Thần mua đồ cho cô bé ăn.

Cậu bé lễ phép xin về, về nhà cậu bé nói việc dạy bổ túc cho Tả Thông Thông kết thúc rồi.

Vì cậu bé và sự an toàn của cô bé, cậu nghĩ hai người không gặp thì tốt hơn.

Học kỳ đã đến rồi, cô bé học lớp sáu [1], cậu bé vào sơ tam [2], hai trường cách nhau rất xa, sẽ không có cơ hội gặp nhau nếu như cô bé không cố tình đến.

[1] Lục niên cấp : lớp ở giữa của cấp năm năm và năm năm.

Cô bé chạy đến rất thường xuyên, nhiều đến mức tất cả các bạn học của cậu đều biết cô bé.

Cô bé cũng không chủ động bắt chuyện, chỉ lặng lẽ chờ. Nếu cậu không để ý đến cô bé cứ như thế mà đi qua thì lúc đó cô bé sẽ cúi đầu nhìn ngón chân, chờ cậu bé đi xa, cô bé thở dài, rồi mình sẽ bỏ đi. Còn nếu cậu bé để ý đến cô bé thì cô bé sẽ như con chim khách nói liên tục không ngừng.

Khi đó, nguyện vọng lớn nhất của cô bé là thi vào trường trung học của cậu.

Nếu cô bé thi không tốt nhất định bố sẽ dùng tiền để cho cô vào đó học, thế nhưng mà cô bé lại thi được, hơn nữa còn đứng đầu thành phố.

Vậy nên, cô bé vào học sơ trung, còn cậu học cao trung, sơ trung và cao trung cách nhau một con phố.

3. Chương 3

Hạ Thần đi từ trên xe xuống, bạn học phía sau vỗ vai cậu một cái, miệng lải nhải. “Này, Hạ Thần, cô bé kia cũng tới!”

Các bạn học nam khác ai nấy đều nháy mắt, nở nụ cười.

Hạ Thần không hề liếc mắt, bước chân vẫn đi đều như không bị bất cứ điều gì làm ảnh hưởng. Nơi này là trung tâm hoạt động của thanh thiếu niên, hôm nay, mấy người các cậu đại diện cho tổ Tiếng Anh của cao trung tham gia cuộc thi diễn thuyết, cậu không muốn tâm trạng bị xao động.

Nhưng lúc này cậu lại có phần buồn bực, cô bé ấy lại trốn học?

“Cô bé chạy đến rồi kìa.” Bạn học đẩy vai Hạ Thần một cái.

“Các cậu có muốn thi đấu không hả?” Hạ Thần tức giận hỏi vặn một câu, bước chân lại nhanh hơn.

Mấy bạn học cười hắc hắc, rồi đưa ra thẻ dự thi, bước vào trung tâm. Vừa đi vào, Hạ Thần nhanh chóng ngoái đầu lại. Tả Thông Thông đang bị nhân viên công tác chặn ở ngoài cửa lớn, để có tay lấy giấy chứng nhận ra, cô bé bèn kẹp cả đồng hồ uống vào khuỷu tay, những thứ đồ uống kia quá lạnh làm cho bên ngoài vỏ chảy ra một tầng bọt nước, chỉ một lát thôi cũng đủ làm ướt quần áo cô bé.

Cậu thấy vậy liền nhúu mà không nhìn nữa, để đảm bảo cho sự bình an mà tham gia cuộc thi, cậu không thể nhìn cô bé thêm nữa.

Nhìn thêm nữa, trong lòng sẽ loạn mất...

Khán đài đồ sộ, vị chủ tịch trên đài là thầy giáo Bình Ủy Hòa, dưới đài chỉ toàn đầu với đầu, camera lắp dày đặc, đủ để làm cho người nhất gan bị dọa cho sợ mà nằm xuống.

Vị trí phía trước đã bị tranh mất hết, Tả Thông Thông chỉ có thể tìm được một chỗ ngồi ở trong góc, may mà hội trường không lớn lắm, cô bé vẫn có thể nhìn rõ toàn sân khấu.

Cô bé lấy từ trong cặp ra chiếc máy quay V8, mở máy, nhắm ngay vị trí sân khấu, đây là thứ hôm qua cô bé đã lén lút giấu trong cặp. Mỗi một thời khắc quan trọng của anh Hạ Thần, qua ống kính này, cô bé muốn lưu lại những hình ảnh đó.

Vì ngày thi đấu hôm nay, cô không nề hà mình đang bị đau bụng, xin thầy giáo nghỉ rồi lén chạy đến đây.

Bạn học cùng hàng ai cũng cao, lại hay ghé sát vào nhau để to nhỏ thì thầm, nên thỉnh thoảng cản trở tầm nhìn của cô bé, cô bé liền mím môi, đứng dậy.

Người chủ trì đang đọc quy tắc thi đấu.

Lúc này bạn học của Hạ Thần đứng lúc quay đầu lại nhìn thấy cô bé, a một tiếng rồi bật cười, “Thật là đúng thời điểm, tình cảm thì phải hỏi ông trời a!”

Hạ Thần vẫn chăm chú nhìn về phía trước, chỉ có điều cảm thấy tai mình không thể nghe vào thứ gì cả.

Trận đấu bắt đầu, hội trường vô cùng yên tĩnh.

Người đầu tiên lên sân khấu là một nữ sinh, dáng người thon dài, đôi môi dày, bộ ngực đầy đặn.

Cô tự giới thiệu mình là Hồ Diệp, đến từ trường quốc tế, mẹ là người Hàn Quốc.

Những tia nắng của buổi sáng chiếu lên cửa sổ len lỏi vào lễ đường, nhảy nhót trên những ghế ngồi dưới sân khấu. Bài diễn thuyết mà cô đọc là một tác phẩm của Helen Keller, tiếng nói trong trẻo rõ ràng, giữa hàng trăm con người Hồ Diệp vô cùng xinh đẹp, uyển chuyển đi lại trên sân khấu, khiến mọi người đều phải khâm phục, biểu hiện của cô được một tràng pháo tay hoan hô rất dài.

Từ trước đến nay thí sinh đầu tiên lên sân khấu rất ít khi đạt được kết quả tốt, nhưng cô lại là một ngoại lệ.

“Kết thúc rồi, đánh bại cô gái này cũng không phải dễ dàng.” Bạn học nhỏ giọng nói thầm.

Đôi mắt trầm tĩnh của Hạ Thần nhìn thẳng lên, cuộc thi này giống như một chiến trường, cao thủ gặp nhau thì hưng phấn, đó là tri âm tri kỷ, không cần nói cũng biết người kia thông minh sắc xảo đến đâu.

Bạn học lựa chọn tác phẩm “The most distance in the world” của Tagore, có người thì chọn “You are my sunshine”, đây đều là những đoạn văn tiếng anh cần đọc diễn cảm, so với diễn thuyết thì không hợp cho lắm, cho dù sinh động, ngữ âm thành thạo, nhưng không ai vượt lên qua Hồ Diệp.

Vị trí lên diễn thuyết của Hạ Thần xếp thứ ba từ cuối lên, cậu hướng về phía các thầy giáo, các khán giả dưới sân khấu cúi thấp người chào. Không cần tìm kiếm lâu, ánh mắt cậu rất nhanh chóng quét qua người Tả Thông Thông.

Cô bé hưng phấn vẫy tay với cậu.

Cậu thu lại tầm mắt, nhìn thoáng qua Hồ Diệp ngồi ở trước.

Hồ Diệp thản nhiên cười với cậu.

Cậu lựa chọn bài “The King’s Speech”, đoạn mà George VI hiệu triệu toàn dân đứng lên chống lại phát xít, kết hợp với bản nhạc dạo “The Marriage of Figaro”. Trong tiếng nhạc trầm lắng đi sâu vào lòng người, chất giọng của Hạ Thần đầy tình cảm, từ ngữ nghiêm trang, phát âm tự nhiên, khiến toàn hội trường lặng ngắt như tờ.

“Sinh tồn hay hủy diệt, đó là một vấn đề, khi tư tưởng thả lỏng, buông bỏ ý chí, hành động của chúng ta sẽ càng thêm linh hoạt, khiến chúng ta càng thêm dũng cảm.” Cậu gơ nắm tay lên, khuôn mặt ngây ngô anh tuấn toát lên vẻ kiên cường.

Tiếng vỗ tay kéo dài mãi không thôi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tả Thông Thông khẽ nhếch lên, hai bàn tay vỗ đến đỏ ửng.

Kết quả cuộc thi không nằm ngoài dự liệu của mọi người, Hạ Thần đứng thứ nhất, Hồ Diệp đứng thứ hai.

Tả Thông Thông đứng chờ ở ngoài cửa lớn, ngẩn cổ lên, cuối cùng cũng thấy Hạ Thần đi ra ngoài.

Cô bé ngượng ngùng chạy lại, đưa đồ uống cho cậu.

“Kìa, Ưu Lạc Mỹ [1]!” Bạn học của Hạ Thần vui vẻ nói.

[1] Một nhãn hiệu đồ uống

Sắc mặt của Hạ Thần có chút đen sì.

Đó là quảng cáo của Chu Đồng, ngồi cạnh một nữ sinh ngốc nghếch ở bên ngoài, trên tay cô bé đang cầm một ly trà sữa. [2]

Nữ sinh hỏi đầy ẩn ý: Mình là cái gì của cậu?

Chu Đồng nói: Ưu Lạc Mỹ a!

Nữ sinh rất đáng thương: A, tôi là trà sữa nha!

Chu Đồng liền thâm tình ngoại dầu lại: Như vậy, tôi mới có thể đem cậu đặt vào lòng bàn tay.

[2] Đoạn trên là trích đoạn của quảng cáo cho nhãn hiệu đồ uống.

“Tôi không uống.” Cậu keo kiệt đến mức không thêm trưng một nụ cười ra.

Thông Thông sợ hãi rút cánh tay về, “À, cái kia... Chúc mừng anh nha, em mời anh ăn thịt bò Phúc Kiến mà anh thích nhất nhé.”

“Hiền lành quá đi.” Bạn học của Hạ Thần thấy vậy cười quặn cả bụng.

“Cậu có thôi đi không, tôi còn có việc.” Hạ Thần lạnh như băng liếc mắt trừng Thông Thông rồi cứ thế nhấc chân bước đi.

“Hạ Thần!” Hồ Diệp từ đằng sau đuổi theo.

Hạ Thần quay người, cười, “Tôi nghĩ tạm thời cậu không có cách nào chạy trốn khỏi đám đông đầy hoa tươi kia.”

“Bạn học của tôi khoa trương quá, cũng không phải giải nhất, còn làm như vậy. Nhưng mà, bại dưới tay cậu, tôi tâm phục khẩu phục. Sau khi trại hè sau, lâu rồi chúng ta không liên lạc, cậu cho tôi số điện thoại liên lạc được không?”

“Tôi rất ít khi dùng điện thoại, cậu có thể liên lạc qua hòm thư của tôi.” Hạ Thần lấy từ trong túi ra một cái bút và tờ giấy, viết địa chỉ hòm thư đưa cho Hồ Diệp.

Hồ Diệp cẩn thận cất vào, “Kỳ nghỉ Quốc khánh, chúng tôi định đi Hương Sơn, còn có nấu cơm dã ngoại, có muốn tham gia không?”

Hạ Thần suy nghĩ, “Là ngày mừng mấy, có mấy hôm tôi phải đến đài truyền hình làm chương trình.”

“Mùng bốn.”

“Được, ngày đó tôi rảnh. Tập hợp ở đâu vậy?”

“Tôi biết nhà cậu, để tôi đi đón cậu, cùng lắm thì cậu mua đồ ăn vặt cho tôi, cậu biết tôi thích gì rồi đấy.” Hồ Diệp khẽ chớp mắt.

“Không thành vấn đề.” Hạ Thần cười.

Hồ Diệp cùng cậu đi đến tận chỗ đỗ xe rồi mới vẫy tay chào tạm biệt.

Hạ Thần ngồi xuống, ánh mặt trời thực sự rất đẹp, nhưng mà đã nhanh đến mười hai giờ. Cậu nhìn thấy Tả Thông Thông đứng dưới ánh mặt trời kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không một giọt máu, trong ánh mắt hình như còn có nước mắt.

Cậu nhíu mày, nhưng vẫn quay người ... Cùng bạn học nói chuyện tiếp.

Chiếc xe từ từ lăn bánh khỏi bãi đỗ xe, cậu không hề quay đầu lại. Từ trước đến nay nhà họ Tả luôn bảo vệ Thông Thông cẩn thận, cậu không cần lo lắng, nhất định sẽ có người đến đón cô bé.

4. Chương 4

Một ngày không có gió, yên bình như nước, mọi chuyện diễn ra theo đúng quy luật, ngay ngắn trật tự, theo lý đây là điều Hạ Thần mong muốn, nhưng không biết vì sao, cậu cảm thấy tất cả đều có chỗ không thích hợp, thế nên cậu trở nên thất thần, những lúc chờ ra ngày càng nhiều.

Cậu còn chưa tìm được đáp án thì bạn học đã như tìm thấy châu lục mới hét ầm lên: “Á, Hạ Thần, em gái Ưu Lạc Mỹ của cậu đâu rồi? Ặc, không phải nói đùa nha, đừng nhẩn mặt, cái đuôi nhỏ của cậu, lâu lắm rồi không thấy nhé.”

Ánh mắt cậu lạnh băng, không nói một lời nào.

“Có thói quen vừa quay đầu, là nhìn thấy cô bé xấu hổ đứng ngay ở đó, bây giờ không gặp, có phải là đang nhớ cô bé đó không vậy. Cậu làm cô bé đó tức giận à?”

“Cậu nói nhiều quá rồi đấy?” Cậu liếc mắt sang nhìn bạn, lại đi nhanh hơn nữa.

Bình thường cậu vốn ghét bị cô bé làm phiền, giờ không gặp càng tốt, hiện tại cậu thấy rất thoải mái.

Nhưng mà thoải mái thật à? Đôi lông mày rậm nhíu lại một chỗ.

Rất nhanh đã đến ngày nghỉ Quốc khánh. Ngày lễ này, tuy được nghỉ rất lâu, nhưng mà cũng là lúc bố mẹ bận rộn, cậu đành tự sắp xếp hoạt động cho mình.

Trước hết cậu gọi điện về Tứ Xuyên hỏi thăm bà nội, lại gọi điện cho ông ngoại bà ngoại.

Bà ngoại bảo cậu đến Thanh Đài đi, về cùng với một nhà chú Tả Tu Nhiên cho vui.

Cậu chột ngẩn ra. Từ trước đến nay chỉ cần về Thanh Đài, Tả Thông Thông trước khi đi sẽ gọi điện cho cậu, vui vẻ mãi không thôi. Không phải lần nào cậu cũng muốn cùng về với nhà cô bé, nhưng mà số lần đi cùng đã rất nhiều rồi. Thực sự là không hiểu tại sao, có cái gì mà cô bé lại vui vẻ đến thế, những nơi ở Thanh Đài đều đã đi hết rồi, đồ ăn vặt cũng đã ăn hết rồi, thế nhưng cô bé cứ như lần đầu tiên mới đến, trên đường nói liên tục.

Cậu kiểm tra giờ máy bay hạ cánh, lại nhìn điện thoại di động, xác định Tả Thông Thông chưa hề gọi lần nào.

Buổi sáng mừng bốn, theo lịch đã hẹn trước, Hồ Diệp đã đứng từ trước ở dưới nhà đợi cậu, là bố cô đưa mọi người đến, trong xe đã có hai bạn quen từ trại hè lần trước.

Hỏi một vài câu rồi chờ cậu ngồi xuống. Hồ Diệp nhìn hai tay trống không của cậu, cười nói: “Hạ Thần, cậu đã đồng ý mua đồ ăn vặt ỉnh rồi mà?”

Cậu ngại ngùng, lại áy náy. Hiển nhiên cậu đã quên phứt chuyện này rồi.

Hồ Diệp cười to, “Không ngờ Hạ Thần lại có trí nhớ kém như vậy? À, vậy là cậu nợ tôi một lần, sau này phải đền bù, các cậu làm chứng nhé.” Cô chỉ vào hai bạn cùng lớp.

“Nhất định, nhất định, Hạ Thần trốn không thoát đâu nhé.” Các bạn học cũng phụ họa cùng.

Bố Hồ đưa bọn họ đến chân núi liền về luôn, để cho bọn trẻ có không gian tự do không bị người lớn kèm cặp.

Năng lực tổ chức của Hồ Diệp rất tốt, ngày đầu tiên sẽ đi leo núi, sau đó là ăn cơm ngoài trời, cô phân công ổi thành viên một nhiệm vụ, chỉ có Hạ Thần là không hoàn thành nhiệm vụ.

Hạ Thần áy náy mà mang giúp các bạn khác ba lô.

Đoàn người oanh liệt hướng về phía ngọn núi xuất phát, vừa đến giữa sườn núi, cả đám đã thở hồng hộc, mồ hôi chảy ướt đầm lưng. Hồ Diệp nhìn bộ dạng chật vật của mọi người, liền thay đổi kế hoạch, quyết định tìm chỗ bằng phẳng trên núi, nghỉ ngơi ngay tại chỗ, chuẩn bị ăn cơm dã ngoại.

Mọi người đều vui vẻ chơi đùa, Hạ Thần yên lặng đi về phía tảng đá bên cạnh, kinh ngạc nhìn về phía sơn cốc.

Hiện tại những cây phong trên Hương Sơn chìm giữa một màu xanh, thỉnh thoảng lộ ra một màu đỏ mờ nhạt, thậm chí còn nhìn không rõ, cây cối trong sơn cốc đều cảm nhận được mùa nào sẽ được ánh mặt trời ưu ái, cho nên đều có một màu như vậy.

Có một cô bé nhỏ rất ngây thơ, thường dùng một lớp băng dính dán lá phong lên sách, sau đó mới đến nhả vở.

Bạn học cùng bàn với Tả Thông Thông còn có mấy cành mai, cô bé lúc nào cũng mơ ước, đã từng nói trước mặt Hạ Thần mấy lần rồi.

“Hạ Thần, nghĩ cái gì thế?”

Hắn dịch người sang, Hồ Diệp cười đứng bên cạnh cậu, đưa cho cậu một chiếc tiramisu, “Tôi nhớ cậu thích ăn cái này.”

Cậu xua xua tay, “Mình không ăn đồ ngọt.”

Hồ Diệp không tin lắm bèn nhướn mày, “Lúc ở trại hè, chúng ta đi mua bánh mì, cậu luôn nhìn chăm chăm vào nó.”

Cậu cười cười, không hề nói nhiều, chỉ chăm chú ngắm cảnh.

Thích ăn tiramisu là Tả Thông Thông, cho nên cậu mới cảm thấy mấy cái răng trong miệng cô nhóc rất lợi hại.

“Ai, biết thế hẳn là phải bảo cậu mang violin rồi, như vậy chúng ta mới có thể kết hợp độc diễn cảm với âm nhạc.” Khả năng kéo violin của Hạ Thần rất tốt, đã từng trình diễn trên TV.

“Không sao, tôi có kèn harmonica, tuy rằng không hiệu quả cho lắm, cậu cũng cố gắng nhé.”

“Vậy để tôi hát.”

Ngày đó, phong cảnh rất đẹp, nhưng mà có người không yên lòng nên hai người phối hợp không tốt lắm. Khi trên đường trở về, sắc mặt của Hạ Thần trở nên bình tĩnh lạ thường.

5. Chương 5

Có việc nên cậu phải đến sơ trung, cùng với bạn học gặp thầy giáo. Thầy giáo đó lúc cậu còn học sơ tam đã rất quan tâm đến cậu. Gần đây thầy giáo vừa phẫu thuật đã đi làm nên các cậu đến thăm.

Lúc đi ngang qua sân vận động, gặp mấy nữ sinh cùng lúc đi ra, trong đó hữu Tả Thông Thông.

Cô bé đang nói chuyện cùng bạn học, bạn học đẩy cô bé lên trước, chỉ chỉ mấy bạn nam đẹp trai đang đi tới.

Bao lâu rồi hai người không liên lạc với nhau? Gần một tháng rồi, dựa theo tính cách của cô bé kia, thì chắc sắp không chịu nổi rồi chứ nhỉ.

Mặt cô bé ửng hồng, chắc là do vừa vận động chứ không phải do gặp cậu. “Chào Hạ Thần!” Cô bé lễ phép chào hỏi.

“Xin chào!” Cậu có phần không được tự nhiên.

Cô bé quay đầu nói chuyện tiếp cùng bạn học, dường như là đề tài lúc trước thật thú vị. Cứ như vậy, nhẹ nhàng, giống như một đám mây trắng lướt qua người cậu.

Không hề đứng lại, cũng không hề liếc mắt nhìn cậu một cái.

Cậu chỉ cảm thấy hai vai nặng trĩu, may mà cậu chống đỡ được mới không bị kéo xuống.

Trên bầu trời kia, chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạc cùng với ánh mặt trời chói trang.

Xe ô tô chở học sinh của cao trung và sơ trung thường thì thời gian không giống nhau, nhưng hôm nay lại có sự thay đổi, học sinh hai trường đi cùng một xe.

Phía trước là hai nữ sinh của trường sơ trung, nói chuyện rì rả rì rầm, vừa lên xe đã nói liên tục, đầu tiên là nói về thầy cô giáo, sau đó bàn luận về nam sinh, tiếp sau...

Hạ Thần nhíu mày, lấy MP3 ra, đang muốn nghe phone thì đột nhiên nghe được một cái tên quen thuộc từ miệng cô học sinh.

“Hôm nay Tả Thông Thông không đi học á! Tâm trạng không tốt à?”

“Đúng là tâm trạng không tốt nha, lần này đứng sau mấy bạn liền, giảm bao nhiêu điểm, điểm số học mấy năm liên tục luôn cao chót vót mà, bạn ấy nhờ bố tìm người phụ đạo cho.”

“Vậy cậu nói xem vì sao bạn ấy lại thi kém thế, trước đây học số học tốt vậy mà!”

Bạn học sinh nhún nhún vai, “Vậy mới nói, nhưng mà mình nghe bảo điểm số học của bạn ấy từ trước đến nay đều tốt, chỉ là vì cái kia...” Cô học sinh sát gần lại bạn mình, nhỏ giọng thì thầm.

“Không thể nào!” Bạn học vô cùng bất ngờ.

“Phải đó, một tháng một lần, mỗi lần vài ngày, chắc chắn là có ảnh hưởng.” Bạn học khẳng định chắc chắn, lại cảm thấy nuối tiếc cho cô bé.

Hạ Thần đeo tai nghe nhưng không hề mở MP3 ra nghe.

Vì sao cô bé chưa đến tìm cậu, cậu không có tư cách phụ đạo cô bé sao?

Cậu tức giận, cực kỳ cực kỳ tức giận, không thể nén nổi, bàn tay không khống chế được mà co lại thành nắm đấm.

Chủ nhật, cậu chạy đến nhà cô bé định hỏi tội nhưng mẹ cô bé lại nói cô đến nhà thầy giáo học bổ túc.

Chạy đến ga tàu điện ngầm, lại chạy trên đường lớn, cậu mồ hôi chảy ròng ròng chạy đến tiểu khu kia, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô bé. Đúng là cô bé ngoan ngoãn, bước chân đi đúng an toàn giao thông, nhìn đường trái phải, không hề chớp mắt.

Ngày hôm nay cô bé không mặc đồng phục, mà mặc một chiếc áo len vàng nhạt, bên dưới là chiếc quần màu trắng cùng với đôi giày nhỏ cùng màu, trông giống như một thiên thần nhỏ xinh đẹp.

Cô bé đứng bên ngoài tiểu khu một lát, rồi lấy điện thoại ra gọi, bảo bố mẹ không cần đến đón mình, rồi cô cẩn thận đi giữa đoàn người, hướng về phía ga tàu.

Từ lúc nào mà bố mẹ cô bé yên tâm đến thế, cho phép cô bé đi một mình trên đường phố Bắc Kinh thế này.

Cô bé trưởng thành rồi à?

Đúng vậy, hình như lớn hơn một chút, mấy thiếu niên đi qua cô bé, đã qua một đoạn mà vẫn còn quay đầu lại nhìn theo.

Ánh mắt ấy làm cậu bé tức giận, giống như cây đàn violin yêu quý của cậu bé bị người khác làm bẩn.

“Thông Thông!” Cậu cất tiếng gọi.

Cô bé nhìn trái phải một lúc mới tìm được chỗ cậu đang đứng, liền nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, “Hạ Thần, sao anh lại ở đây?”

“Tôi... Đi ngang qua.” Cậu cứng họng. “Em ở chỗ này làm gì?” Cậu chờ cho cô bé trả lời, nói ra trọng tâm rồi mới tiếp tục thuận lợi tiếp lời.

“Em đến nhà thầy giáo học bổ túc.” Cô bé nắm chặt dây túi xách, không được tự nhiên, “Thi giữa kỳ lần này điểm số học của em không tốt lắm.”

“Anh có thể giúp em học.” Cuối cùng thì cậu cũng có thể nói chuyện như bình thường.

Cô bé lắc đầu, “Không cần đâu, chương trình học ở cao trung rất nặng, anh còn có hoạt động khác nữa, em không thể làm phiền anh được.” Cái này chỉ là lễ phép mà thôi, cô bé cũng chẳng biết có thật vậy không nữa.

Ngày đó, khi nhìn thấy Hạ Thần nở nụ cười, cười rất tươi, cũng rất chói mắt.

Trong nháy mắt, cô bé đã hiểu một điều. Cảm giác của cô bé với Hạ Thần và cảm giác của Hạ Thần đối với cô bé là hoàn toàn khác nhau.

Cậu muốn nói rằng không hề phiền phức, cậu chỉ là tiện tay là làm được mà thôi. Thế nhưng cảm giác như bờ môi không cất lên được lời, vì thế chỉ yên lặng.

“Đi học ở nhà thầy giáo rất thích, có gì không hiểu thầy giáo liền giảng lại luôn, em nghĩ kỳ thi lần sau nhất định sẽ vượt qua được. À, xe bus tới kìa, Tạm biệt Hạ Thần!”

Bàn tay nhỏ bé vẫy chào cậu, cô bé theo đoàn người chạy lên xe bus.

Để lại cậu bình tĩnh đứng chôn chân ở đó.

6. Chương 6

Hôm nay là ngày khai mạc của đại hội thể dục thể thao của cao trung, bắt đầu từ buổi sáng, các vận động viên tạo thành một hàng dài đi quanh sân trường, Hạ Thần thi nhảy cao và chạy một trăm mét.

Lúc ở vòng đầu loại, hai mắt cậu đảo quanh liên tục. Các nữ sinh đứng xem người thì giơ khăn, người thì giơ nước, đôi mắt sáng quắc cả lên.

Thi nhảy cao Hạ Thần đứng thứ nhất, chạy trăm mét đứng thứ hai, đài phát thanh của trường đưa tin đến hai ba lần liền, có khi đến cả trong ngoài Vạn Lý Trường Thành cũng biết được.

Tả Thông Thông không hề xuất hiện.

Sau khi kết thúc, cậu vô thức theo bạn học ra chỗ chờ xe.

“Tả Thông Thông!” Cậu nghe thấy có người gọi tên cô bé liền ngẩng đầu, đó là một nam sinh thanh tú đáng người cao gầy, mặt đỏ ửng đưa cho cô bé một phong thư.

Phong thư rất dày, phía trên có những bông hoa nhỏ đua nở trên thảm cỏ xa, xa xa còn có một cối xay gió.

“Cái gì vậy?” Cô bé buồn bực.

“Xem rồi biết. Ngày mai gặp nhé!” Nam sinh dường như sợ cô bé sẽ không nhận, đưa một cái rồi vội vàng chạy biến đi.

Cô bé hoảng hốt đứng đó, không biết phải làm gì. Bạn học nhắc nhở cô bé lên xe, cô bé liền cầm lấy phong thư đi tới. Lúc ngồi xuống, ngoảnh ra ngoài thì nhìn thấy ánh mắt của cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không cười, chỉ kinh ngạc nhìn nhau.

“Hạ Thần, đi thôi!” Hồ Diệp thúc giục nói.

Cậu còn đang nhìn người trên xe thì Hồ Diệp cũng đi đến gần.

Ánh mặt trời chiều chiếu lên cửa sổ ô tô, tia sáng bị phản xạ, trên xe ồn ào đông đúc, không nhìn thấy rõ bên trong.”Nhìn cái gì thế? Đi thôi, cậu đồng ý rồi, hôm nay cậu khao, hôm nay sau khi tan học mình đã chạy ngay đến đây để xem cậu thi đấu đó.”

Cậu ừ một tiếng, cúi đầu, không nhìn nữa, lúc này cửa xe đã mở.

Buổi tối lúc về đến nhà, mẹ đang online để tìm đồ. Mẹ nói dì Đào mang thai rồi, chú Tả muốn chúc mừng lần thứ hai trở thành bố nên đã mời mấy người bạn đến nhà ăn cơm.

Mẹ cười ha hả, lại nhìn sang thấy con trai hôm nay yên lặng lạ thường liền hỏi . “Thần Thần, làm sao vậy?”

Cậu lắc đầu, “Không có gì đâu mẹ!”

Lúc đến, Tả Thông Thông không có ở nhà.

Buổi tối cô bé đi học múa ba lê, đã học được bảy năm rồi, cô bé vẫn luôn kiên trì học, học đến tám giờ tối mới về nhà .

Cậu đang nghĩ xem lúc cô bé nghe được mình sẽ làm chị thì tâm trạng sẽ như thế nào nhỉ? Có Có cảm thấy mất mát không? Dù sao từ trước đến giờ bao nhiêu tình cảm của bố mẹ đều dành hết ột mình cô bé. Hay là cô bé sẽ rất vui mừng. Khi còn bé, cô bé thích chơi trò gia đình nhất, ôm búp bê nhỏ, giống y hệt bộ dạng của mẹ. Khi đó, cậu bị bắt làm bố, nhưng thông thường cậu chỉ như một đạo cụ, ngồi bên cạnh không nói một lời chỉ có một mình cô bé lẩm bẩm, nói liên tục.

Đến chín giờ , chú Tả và dì Đào chẳng ai đề cập đến vấn đề vì sao cô bé vẫn chưa về. Cậu mấy lần mở miệng hỏi thế nhưng mấy lần đều bị chú Tả hời hợt cho qua.

Cậu và bố mẹ ra về. Lúc từ thang máy ra ngoài, vừa lúc gặp Tả Thông Thông và thầy giáo từ trên xe bước xuống. Thầy giáo kia là con lai, là con trai nhưng lại để tóc dài, ăn mặc giống như phong cách hip hop của người nước ngoài.

Cô bé hình như vừa mới tắm rửa, mái tóc dài tùy ý buộc ra sau, không buộc cao lên giống như bình thường, lúc này trông thật duyên dáng xinh đẹp dưới ánh đèn.

Cô bé lễ phép chào bố mẹ cậu, sau đó cười với cậu. Mẹ khen cô bé ngày càng xinh đẹp, cũng cao lên rất nhiều.

Cô bé chăm chú lắng nghe mẹ cậu nói, ngoan ngoãn trả lời. Chờ bọn họ lên xe, cô bé mới bước vào thang máy.

Từ đầu đến cuối, cô bé không nói với cậu một câu nào.

Có chút tức giận, lâu rồi cậu không ra ngoài đi ăn cùng bố mẹ, ngày hôm nay ra ngoài là vì cô bé. Cậu muốn hỏi gần đây thành tích của cô bé đi xuống, có phải vì yêu sớm hay không? Mới là cô học sinh bé tí mà cũng dám học đòi người lớn yêu sớm. Cái thằng oắt kia mặt đầy mụn, có cái gì tốt đâu!

Như vậy cô bé định làm gì? Thực sự giống như trong “ Hồng Lâu Mộng” nói, cô nương lớn, tâm tư thay đổi, sẽ không làm theo lời người lớn.

Mang một bụng tức về nhà, cậu không luyện đàn, cũng không đi tắm, cứ thế nằm lên giường, không cách nào xua tan đi tâm trạng buồn bực.

Bố mẹ cô chỉ biết vui vẻ, hoàn toàn quên đi trách nhiệm của mình với cô bé, trước đây lúc nào cũng xem cô như công chúa nhỏ sao bây giờ có em bé lại đứng núi này trông núi nọ như thế?

Không được! Cậu bỗng nhảy dựng lên, cầm điện thoại di động, mặc kệ bọn họ thế nào, cậu không quản, nhờ đâu cô bé học mấy cái xấu thì làm thế nào?

“Hạ Thần, có việc gì à?” Cô bé tiếp điện thoại rất nhanh.

“Anh... Ngày mai muốn đi mua mấy quyển sách, sau đó đi xem triển lãm, nếu như em không có nhiều bài tập thì đi cùng nhé?”

Cô giống như là lo lắng, chưa trả lời được vẫn là cậu nóng nảy, “Bài tập còn chưa làm xong thì đi ra ngoài làm, có gì thì hỏi anh.”

“Buổi sáng, anh sẽ đón em, đừng lo chuyện đi xe gì .”

“Được!” Cuối cùng thì cô nhóc cũng mở miệng.

Phù, cậu thở phào nhẹ nhõm, thế mới biết lúc này cậu hồi hộp thế nào.

7. Chương 7

Hai người ngồi một góc trong quán cà phê ven hồ, mỗi người một tách trà sữa, cô nhóc uống loại có đường còn cậu uống không đường. Trên bàn bày đầy đề thi và giấy nháp, cô nhóc làm bài thi, cậu giám thị. Đề thi này là cậu chọn ra từ tuyển tập bộ đề thi, từ đơn giản đến phức tạp, từ dễ đến khó, số lượng đề không nhỏ, thời gian lại có hạn. Đầu tiên là tiếng Anh, sau đấy là số học.

Thời gian nghỉ giải lao vừa là lúc ăn trưa. Thông Thông ăn hải sản còn cậu ăn thịt bò.

Những bài tập này, đối với cô bé mà nói là quá dễ thế nhưng muốn đúng hết thì phải cẩn thận và mất nhiều thời gian. Chủ nhật nha, thời gian nghỉ thoải mái như thế, được nghỉ so với phải làm bài tập vui vẻ biết bao nhiêu!

Cái miệng nhỏ nhắn u oán dẩu lên, đưa tay với lấy cốc trà sữa, uống ừng ực mấy ngụm, nhưng mà sao lại nhạt thế này?

Ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt đang nhìn mình rồi lại nhìn sang chiếc cốc trên tay mình.

Mặt cô bé đỏ bừng, đầu óc choáng váng, á, cô bé uống trà sữa của cậu “Em... Sai rồi.” Mồ hôi chảy ròng ròng!

“Thì làm sao?” Cậu vươn tay về phía cô bé, như chưa có chuyện gì xảy ra mà lấy lại cốc trà sữa, uống một ngụm, khiến cho cô bé phải hít sâu một hơi.

Đùng, máu trong người nhảy vọt lên đầu, cô bé mắc cỡ đến mức mồ hôi cũng chảy ra nhiều hơn.

“Em rất nóng à?” Thấy cô bé không ngừng đỏ mặt, chớp mũi lại còn đổ mồ hôi, cậu liền hỏi.

“Không có!” Cô bé xấu hổ cắn môi, cúi đầu xuống bàn.

“Đề thi khó lắm à?” Cậu nhào người sang, trong không khí tràn ngập hơi thở của cậu.

Xin hãy để tôi đi chết đi a! “Hạ thần, thương lượng nha, chúng ta nghỉ một lát được không?” Cô không có dũng khí mở mắt ra, lui người dịch sát về đầu bên kia ghế sofa, cô bé cần phải tìm nơi thoáng đãng để hít thở.

Cậu nhíu mày, mở miệng, “Không phải vừa mới nghỉ ngơi à? Không được gián đoạn, làm đề đi.”

“Hôm nay em đã thu hoạch được rất nhiều rồi, cũng làm được không ít đề mà?”

“Không được, anh phải giúp em giải toàn diện các môn. Cuối tuần chúng ta sẽ làm đề ngữ văn và mấy môn khác nữa.”

Cô bé không biết làm sao nữa, “Thực sự em ... Không hiểu lắm.”

“Anh không bảo em ngốc, là gần đây thành tích của em quá kém, em vừa mới vào trường đã học theo người khác yêu sớm!” Vô tình mà nói nặng lời, giống như không thể giống như một người cha chỉ hận không rên sắt thành thép.

Cô bé nghe vậy liền ngồi thẳng lên.

“Anh nói sai rồi hả? Hôm khai mạc đại hội thể dục thể thao, có phải em nhận được thư tình?” Đôi mắt của cậu nheo lại.

Lá thư đó còn chưa mở ra, cũng không biết để ở đâu rồi, hình như để ở trên xe, lúc đó cô bé nhìn cậu và Hồ Diệp cười nói vui vẻ, chỉ lo lằng kìm nén cảm xúc, xung quanh có chuyện gì cô bé đều không nghe không thấy, lúc xuống xe chỉ biết uể oải rồi đứng khốc một mình.

“Em... Em yêu lúc nào cơ?” Cô bé hờn dỗi, “Vậy anh thì là người lớn chắc?”

“Không phải, học sinh thì phải chăm chỉ học tập, không được nghĩ đến những chuyện khác.”

“Chỉ cho quan châu thấp lửa, không cho dân chúng đốt đèn !” Cô bé buông bút xuống, thể hiện thái độ.

Cậu nhú mày, “Chỉ có anh mới được như vậy thôi.”

“Hồ Điệp thì thế nào ? Chị ấy và anh có quan hệ gì?” Vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, lại thêm mấy vết thương chồng chéo lên nhau, cô bé dờ dẩn cất sách vở vào túi xách, trong lòng nghĩ không thể ngốc nghếch như thế được, phải tìm chỗ nào cậu không biết rồi ngồi khóc một mình.

“Không được đi, phải làm xong đề đã.” Cậu lấy lại túi xách, vẻ mặt nghiêm khắc không cho cô bé bất cứ cơ hội từ chối nào.

Cô bĩu môi, nhận mệnh lệnh cầm lấy bút. Nhìn mãi, nhìn mãi, trước mắt chỉ thấy nhòe đi, sau đó một giọt nước mắt rơi xuống trang sách.

“Nếu như em... Không muốn làm, vậy thì thôi.” Cậu không nghĩ rằng cô bé lại khóc, trong lòng liền hoảng loạn.

Cô bé không hé răng, cắn môi, cũng không để ý đến cái gì, chỉ viết từng chữ từng chữ, nét chữ thanh tú rõ ràng.

Một tiếng đồng hồ liền, cô bé không hề ngừng đầu.

Sau khi làm xong một đề, cô bé đưa bài thi cho cậu, quệt mạnh nước mắt hai bên má.

Cô bé không nên thích Hạ Thần, cậu đối với cô chỉ như là anh trai, thầy giáo. Thời gian dài như vậy, đều là tự mình đa tình.

Cậu đã thừa nhận quan hệ với Hồ Điệp, cô bé còn chờ mong cái gì nữa?

Đáp án ở đằng sau sách cũng có nhưng cậu lại chăm chú sửa lại từng chỗ sai. Cô làm sai mấy chỗ không khó, chắc là tâm trạng không tốt nên không tập trung làm.

Ra khỏi quán cà phê, thời gian vẫn còn sớm, cậu muốn đưa cô bé đi xem triển lãm, còn muốn đưa cô đi ăn kem, lần này, cậu sẽ để ý kỹ đến không để cho cô nhóc này ăn nhiều nữa.

Cậu nhìn bộ dạng không để ý đến xung quanh của cô bé, lời định nói ra lại nuốt xuống. Ga tàu vào ngày chủ nhật, không phải chen chúc như bình thường, rất rộng rãi. Cô bé không đến gần đứng cùng một chỗ với cậu mà lại đứng cách cậu những hai chỗ. Lúc cậu nói chuyện, cô bé chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, ánh mắt nhìn đi một nơi khác.

Cậu làm tròn nhiệm vụ đưa cô bé về tận nhà, cô bé không mời cậu lên chơi, lúc chờ thang máy cùng cậu cô bé mới mở miệng nói, “Hạ Thần, thành tích của em rất tốt, cái gì cũng tốt, cho nên em không muốn làm phiền anh. Hôm nay cảm ơn anh đã giúp em phụ đạo, lại còn mời em ăn. Tạm biệt.”

Cô nhóc cúi đầu xuống, giống như đối với người lớn, cúi chào cậu một cái.

Cậu trừng mắt nhìn về phía thang máy, đứng trân trân mà không nghĩ được cái gì.

Có ai nói cho cậu biết là có chuyện gì đã xảy ra không? Hình như cậu đâu có trêu chọc cô nhóc này! Trước đây, không phải mọi chuyện đều vẫn bình thường sao?

8. Chương 8

Tả Thông Thông không hề nuốt lời, kỳ thi cuối tháng, cô bé quay về vị trí top mười, trường học thậm chí còn viết một bảng thông báo về thành tích của cô bé, nói cô bé rất có tiến bộ.

Bảng thông báo đó còn dán ở đó rất lâu, đến tận lúc cô bé ra trường rồi vẫn còn ở đó.

Còn cô bé thì dần hết sức tránh né cậu mọi lúc mọi nơi, cho đến một hôm bất ngờ gặp Hạ Thần. Đó là buổi sáng, lúc từ trên xe bước xuống, cô nhóc thấy cậu đang đứng trước cổng trường.

Ánh mắt giao nhau nhưng cô bé nhanh chóng thu tầm mắt về.

Mẹ Hạ Thần gọi điện thoại rủ cô bé đến nhà chơi, nói là bác Hạ đi nước ngoài về mua quà cho cô bé, trước đây, bình thường không cần phải gọi điện thoại, cô bé luôn giục mẹ đưa sang nhà Hạ Thần sau đó mượn cơ hội này ở lại chơi đến tận lúc tối muộn.

Cô bé nói lời cảm ơn, nói rằng phải đi học lớp dương cầm liền rồi cúp điện thoại.

Cô bé không phải là người cầm được mà không buông được, thế nhưng khi nhìn thấy Hạ Thần, cô bé lo lắng không biết mình có thể nén cảm xúc trong lòng hay không thế nên chỉ bằng không gặp thì hơn.

Mẹ cô nói, phụ nữ có thai có rất nhiều quyền lợi, mọi người trong nhà cũng luôn đáp ứng quyền lợi ấy của mẹ.

Quà là do Hạ Thần mang đến. Bác Hạ từ Pháp về, mua cho cô bé một cái chặn giấy hình tháp Eiffel.

Bố đưa mẹ đến bệnh viện, vì mẹ nôn nghén rất nặng, ngay cả uống nước cũng nôn ra, bác sĩ nói nếu vẫn còn như vậy thì phải nhập viện vì thế bố rất lo lắng.

Trong nhà chỉ có cô bé và dì, bên ngoài những hạt mưa lất phất rơi, đây là trận mưa đầu tiên của mùa đông này, nhìn những hạt mưa bên ngoài cửa sổ có thể thấy được ở ngoài lạnh như thế nào.

Hạ Thần mặc một bộ quần áo gió, hình như cậu lại cao thêm nên nhìn qua rất gầy.

Dì pha trà, nướng bánh quy cho hai người ăn.

Cô bé ngắm nghía cái chặn giấy mà không thèm nhìn cậu. Cô bé nghĩ chắc cậu ngồi đó một lúc rồi sẽ đi thôi.

Trên TV đang chiếu bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản đó là 5cm/s [1], nói về hai học sinh nảy sinh cảm tình với nhau khi còn học trung học, hình ảnh rất đẹp, ngôn ngữ cũng đầy ý thơ. Cô bé rất thích xem, cô bé nghĩ bộ phim này có một phần nào đó giống với bản thân mình vì thế nên càng xem càng thích.

[1] Đây là một phim anime do Shinkai Makoto đạo diễn và hãng CoMix Wave thực hiện. Bộ phim đã công chiếu lần đầu vào ngày 03 tháng 3 năm 2007. Cốt truyện xoay quanh mối quan hệ của một cậu bé tên Tōno Takaki với một cô gái là bạn từ khi còn đi học vào khoảng những năm 1990 cho đến thời hiện đại, nhưng giữa họ luôn có một khoảng cách và thường chỉ liên lạc với nhau từ xa qua thư hay điện thoại. Bộ phim đã giành được giải Phim hoạt hình xuất sắc nhất tại lễ trao giải điện ảnh châu Á Thái Bình Dương năm 2007. [Mình cũng thích phim này, hí hí]

Những bông tuyết bay khắp nơi trên bầu trời, tàu điện đi một đoạn rồi dừng, tâm lý của nhân vật chính cũng có sự thay đổi theo...

Cô bé đối với Hạ Thần dường như chưa hề thay đổi, từ lúc còn rất nhỏ, cô bé đã thích cậu, đến nay không hề thay đổi.

Đó là thứ tình cảm đẹp nhất nhưng đã bị bỏ qua.

Cô bé hít sâu một hơi, phát hiện ra cậu đã uống hết trà, bánh quy cũng ăn hết một nửa. “Anh... Còn muốn ăn nữa không?” Cô bé lo lắng hỏi.

Cậu lắc đầu, “Anh phải về nhà rồi.”

Cô bé đứng dậy, tiễn cậu ra cửa.

Cậu đi giày, cầm lấy cái ô ngoài cửa, hình như đang chần chờ, thế rồi cậu quay người lại.

Cô bé không dám đối diện với ánh mắt của cậu, đôi mắt ấy phẳng phất chứa oán trách cùng với lửa giận.

“Anh đối với em có phải không còn giá trị lợi dụng nữa nên em không để ý đến anh phải không?”

Lý luận kiểu gì đây? Cô bé trợn tròn hai mắt chống lại cái ánh mắt băng giá kia.

Cậu càng trừng mắt, “Lúc nhỏ, cái gì cũng không hiểu, lúc nào cũng quẩn lấy chân người ta, mặc kệ anh thích hay không thích, mặc kệ anh có rảnh hay không, hỏi hết cái nọ đến cái kia, không nghe được câu trả

lời thì nhất định không buông tha. Giờ em lớn rồi, độc lập rồi thì ngay lập tức trở mặt, coi anh như không khí.”

“Anh nói oan cho em.” Cô bé đâu phải là người như vậy, cô bé luôn để ý đến cậu, rõ ràng là lúc cậu nhìn thấy cô luôn trưng ra bộ mặt hờ hững.

“Buổi sáng sớm, chúng ta gặp nhau ở cửa, em làm như không thấy anh . Đến tối, chúng ta cùng nhau ngồi xe về, em ngồi hàng thứ tư, anh ngồi hàng thứ sáu, lúc lên xe em luôn cùng bạn bè nói chuyện, không hề chào hỏi anh. Ngày hôm nay rõ ràng là em không có việc gì, lại còn nói là có giờ học, cố ý không đến nhà anh, thực sự là không muốn thấy anh phải không! Anh đến, ngồi ở đây một tiếng đồng hồ, em chỉ nói với anh hai câu, nếu không phải chơi với cái chặn giấy thì lại ngồi xem TV. Thông Thông, em thực sự muốn đến tận lúc già chúng ta cũng không nhìn mặt nhau nữa?”

Những điều cậu muốn nói rất nhiều thế nhưng mà chỉ thế này thôi cũng đủ công kích cô nhóc rồi.

“Còn anh? Chẳng phải anh vẫn luôn rất tốt à? Anh cùng bạn học vui vẻ, nhưng lại coi em như ôn dịch, còn cách em rất xa rất xa. Anh cười với các bạn nữ khác tươi như hoa, thấy em thì lại như ngày đông giá rét. Chẳng lẽ em không có tự tôn à? Vì sao em phải làm thế à? Em ghét anh, rất ghét rất ghét, chúng ta cứ thế để đến già cũng không nhìn mặt nhau đi.” Cô bé không cam lòng mà tỏ ra yếu thế, hất cằm nói một tràng dài, “Bây giờ, anh đi đi, em phải đóng cửa.”

Cậu vừa chớp mắt một cái, cánh cửa đã “rầm” một tiếng đóng lại ngay trước mặt.

Chú Tả lúc nào cũng kiêu ngạo rằng mình dạy con rất tốt, nếu như thấy một màn vừa rồi không biết chú ấy sẽ nghĩ thế nào nữa?

Cậu yên lặng đi khỏi nhà cô bé, chỉ nhớ rằng một đêm đó cực kỳ lạnh giá.

9. Chương 9

Bọn họ thực sự đã trở thành người qua đường, mà không phải, là kẻ thù chứ. Cho dù có đi qua mặt nhau, cô bé cũng đã xem những chuyện trước kia như là quá khứ, có lẽ bản thân mình sẽ rẽ sang một con đường khác. Từ giờ bất cứ khi nào cậu có đạt được thành tích gì đi chăng nữa thì sẽ không còn xuất hiện hình bóng của cô bé. Khi hai nhà mà gặp nhau, cậu mà đến thì cô bé sẽ không ở nhà, còn cô bé có mặt thì cậu sẽ tự động tách ra.

Một ngày lá phong rơi đầy trời, từng lá từng lá rơi xuống, đảo mắt, tuyết đã rơi trên Bắc Kinh, từng ngày nhiệt độ cũng giảm xuống, cả ngày lẫn đêm đều lạnh.

Bố sợ cô bé hằng ngày phải chờ xe trong giá lạnh nên luôn kiên trì ngày nào cũng tới đón.

Những bông tuyết giăng đầy trời, rơi xuống xe, khi Tả Thông Thông vừa xuống xe thì đã nhìn thấy một người, trùng hợp đó lại là người mà cô bé không muốn nhìn thấy.

Cô bé nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ thầm không hiểu tại sao lại phải lớn lên, vì sao lại phải thay đổi thành ra phức tạp như vậy, thời gian từ trước đến nay thật như một giấc mơ!

Đã bốn giờ, chiếc xe cuối cùng đã đi mất, trước cổng vô cùng vắng vẻ. Bố phải có việc nên chưa đến đón được, cô bé đứng ở hành lang trước phòng bảo vệ, xoa xoa tay cho đỡ lạnh.

Ánh hoàng hôn dần buông xuống, những ánh đèn rực rỡ lần lượt bùng lên.

Thế rồi một tiếng chuông báo vang lên báo hiệu cao trung đã được tan.

Bạn học dùng cánh tay huých Hạ Thần, thở ra một hơi, “A là em gái Ưu Lạc Mỹ kìa!”

Nhíu mày một cái, cậu băng qua dòng xe cộ, sải bước đi đến gần.

Các học sinh đang bàn tán gì đó, ồn ào cười to, cậu cố tình không thèm quay lại. Nhìn cô bé đứng dưới ngọn đèn đường như thế trong lòng cậu cảm thấy nhói một cái.

“Thông Thông!” Cái tên vừa thốt ra khỏi miệng mới biết được là nó đẹp như thế nào.

Ánh mắt của cậu dường như trở nên sâu thẳm.

“Á, anh tan học rồi à!” Cô chà hai tay vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà đỏ bừng, có chút mất tự nhiên, cúi gằm mắt xuống nhìn đầu ngón chân, “Bố em có việc, lát nữa mới đón em.”

“Lạnh lắm, để anh đưa em về.”

“Không cần đâu...”

Đang định nói tiếp, bàn tay đã bị cậu nắm lấy. Cô bé giãy ra nhưng cậu không buông tay. “Em đúng là càng ngày càng không ngoan, nghe lời!”

“Chúng ta...” Đang chiến tranh lạnh, không phải à?

“Là em ghét anh, chứ anh chưa bao giờ bảo anh ghét em.” Cậu vẫn nhớ bộ dạng dứt khoát đoạn tuyệt của cô bé ngày đó, việc này đã khiến cậu khổ sở lâu lắm rồi.

Nhưng mà lúc này cô bé liền chớp chớp mắt mấy cái, cô bé có nhìn lầm không vậy? Hạ Thần đỏ mặt rồi kìa.

“Nhanh lên nào, cửa xe mở rồi kìa.” Khi mà cô bé còn đang ngơ ngác, cậu đã túm tay lôi cô bé lên xe.

“Hạ Thần, ai vậy nha, mau giới thiệu đi?” Bạn học vui vẻ thi nhau nói.

Cậu không để ý đến bạn học, chỉ phụng phịu nhìn cô nhóc nhưng cô lại cúi đầu, lại còn đeo túi hình con thỏ trên người. Cậu lấy cái túi đó xuống đeo bên người mình, cánh tay đặt bên hông cô bé, chắn cho cô bé va vào người khác.

Aizz, loại quan hệ này không cần nói thì cũng biết nha. Các nam sinh xì xào , cười đến toét cả miệng.

Cô bé chỉ cảm thấy hỗn loạn mà thôi.

Cũng không biết đã tới trạm nào rồi, cô bé chỉ nghe thấy cậu nói, “Tới rồi!” thì như được đại xá lao xuống xe luôn.

“Cảm ơn!” Cô bé không hề nhìn bốn phía xung quanh, chỉ chăm chăm muốn đi về nhà.

Cậu thấy cô bé như vậy liền cúi đầu cười cười, “Đây là nhà em à?”

Cô nhóc ngẩng đầu, bây giờ mới phát hiện ra khung cảnh chỗ này không phải là ở nhà mình.

“Chúng ta xuống nhầm bến rồi?”

“Giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi ăn cái gì đã, sau đó đi về, vừa đúng lúc phải tiêu hóa.” Cậu vừa nói xong liền đi vượt lên phía trước, thẳng tiến đến quầy bán đồ ăn vặt.

“Không được, bố em...”

“Anh gọi điện cho chú rồi, dì bị ngã, giờ đang ở trong viện, đừng nhú mày, không có gì nguy hiểm cả, bé con vẫn ổn, nhưng phải ở bệnh viện theo dõi một đêm. Tối nay anh sẽ cùng em làm bài tập rồi mới về nhà.”

“Không cần, em có thể làm một mình được.”

“Anh không thể.” Cậu trừng mắt với cô bé, đưa chiếc bát cho bác chủ quán, cậu nhớ kỹ cô bé rất thích ăn bánh chéo ở đây.

Cô bé cúi đầu nghe theo cậu.

Ăn cơm xong, hai người đi bộ về nhà. Cậu đi bên trái, cô đi bên phải, hai người cách nhau một cánh tay.

Cô bé liếc mắt sang nhìn cậu, cái này chứng tỏ bọn họ lạnh nhau rồi à?

“Có ghen tị với em bé không?” Đột nhiên cậu cất lời.

Cô bé háng giọng : “Bình thường!” Cô bé không hiểu sao cậu lại hỏi vấn đề này. Mình mà ghen tị với em bé á. Hải lòng còn chưa hết nữa là!

“Không có gì thì tốt, tuy rằng bố mẹ sẽ chia sẻ tình yêu cho em bé nhưng em vẫn luôn là hòn ngọc quý của bố mẹ mà.”

Đây là cậu đang an ủi cô nhóc à?

“Còn nữa... . Xin lỗi!” Cậu hít sâu một hơi.

Cô nhóc như bị hóa thạch luôn.

“Anh chưa từng coi em như là ôn dịch, anh chỉ là ... Không thích em bị người khác mang ra làm trò cười, chuyện đó làm anh rất phiền, hơn nữa lại không biết làm như thế nào với em. Thực sự lúc thấy em, anh rất vui vẻ.”

Tiếp tục hóa thạch. Cô bé nghĩ đứng trước mình bây giờ không phải là Hạ Thần, là người ngoài hành tinh thì có.

“Anh và các bạn nữ khác không có gì. Hồ Diệp thì quen lúc ở trại hè, ở cùng nhóm với mấy người nữa, bình thường bọn anh có mấy hoạt động và tiết mục nhỏ tham gia cùng nhau. Nếu em cảm thấy hứng thú, sau này đi chơi cùng bọn anh luôn.” Ban đêm gió thổi rất lạnh vậy mà khuôn mặt của cậu thiếu niên lại đỏ ửng lên, đúng là rất xấu hổ nha!

“Giống như Hồ Diệp vậy, có thể có rất nhiều, nhưng mà... Tả Thông Thông thì chỉ có một...”

“Hạ Thần...” Làm sao bây giờ, cô bé chỉ muốn khóc mà thôi!

“Giờ em thay đổi rồi, trước đây em đều gọi anh là anh Hạ Thần.”

Là anh không cho em gọi thì có. Cô bé oán giận, nhưng mà vừa muốn nói ra thì lại chỉ có tiếng khóc nức nở. “Sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa nhé? Em không để ý đến anh. Anh khó chịu chết đi được.”

Trời ơi, rốt cuộc là mặt cậu dày mấy phân vậy, còn muốn cô bé để ý như thế nào nữa?

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngẩng lên của cô bé, thực sự không phải là rung động nhưng mà cứ tự nhiên mà cúi đầu, áp đôi môi đang run rẩy lên môi cô bé.

Đôi mắt của cô nhóc mở to đến cực hạn, sau đó từ từ mà nhắm lại.

Trời, bọn họ thực sự kiss rồi! Không phải gián tiếp, mà là trực tiếp.

“Sao thế, thảo luận tiếp nhé?” Cậu giả vờ bình tĩnh.

“Không, không!” Cô bé cúi đầu đi nhanh lên, sớm biết thế này, lúc này đã không ăn tối rồi

~OMG! Đây là nụ hôn đầu của cô bé đó, sao lại thành thế này!

Chờ cô bé làm xong bài tập đã là chín rưỡi tối, cậu chào tạm biệt cô bé về nhà. Trong nhà đã có dì chăm sóc nên cậu không lo lắng. Với cả, sáng mai cậu sẽ đón cô đi học.

“Anh Hạ Thần, sáng mai em mang bữa sáng cho anh nhé.” Cô nhóc vốn luôn hoạt bát, hôm nay tất cả đều tốt đẹp, cô bé không hề che giấu sự vui sướng của mình.

“Được !” Nhìn ánh mắt mong chờ của cô bé, trong lòng cậu cảm thấy rung động, liền tiến lên đặt một nụ hôn lên môi cô bé . Dịu dàng, giống như có lực hút vậy, mãi một hồi lâu vẫn chưa thể buông ra.

Từ trước đến nay, đối với cô nhóc này, là mờ mịt, cũng có thể là không cam lòng. Chuyện tình cảm, cậu không hiểu lắm. Không nghĩ tới việc cô bé lại hành động như vậy, cảm thấy cậu không đành tình cảm tình liền tự mình rời xa. Lúc này cậu mới hoảng loạn vội vã muốn đuổi theo. Bởi vì thời gian không có cô bé bên cạnh, đến hít thở cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cậu khát khao khi quay đầu lại là có thể nhìn thấy đôi mắt của cô dịu dàng cong lên cười với mình.

Nữ sinh như Hồ Diệp, lúc cười lộ lên cũng đẹp nhưng mà làm cậu rung động chỉ có nụ cười của cô bé, cũng chỉ có nụ cười ấy mới làm cho cậu say mê, mê muội, không cách nào kìm nén được. Cũng chỉ có nước mắt của cô bé mới khiến cậu đau lòng.

Từ lúc cô còn là một cô bé nhỏ, khi giang hai tay bắt cậu ôm thì lúc đó cậu đã hiểu, cô bé là trách nhiệm và nghĩa vụ ngọt ngào của mình.

Lo lắng cô bé sẽ đi theo kẻ xấu, lo lắng cô bé sẽ bị người khác cướp đi, lo lắng cô bé ấy phải khổ sở, lo lắng cô bé sẽ bị lạc, tình cảm đó, từ lúc cậu còn bé, vì còn bé nên không thể giang hai tay mà ôm trọn cô bé nhưng cậu vẫn đưa hai tay ra ôm chặt lấy cô bé. Một ngày nào đó, cậu sẽ có đủ sức mạnh để bế cô bé lên như công chúa, ôm chặt cô bé vào lòng.

Ngày nào đó, sẽ không lâu đâu, cậu sẽ nỗ lực thật nhiều.

“Đóng chặt cửa, ngủ sớm nhé !” Đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn khiến tim cô bé càng đập nhanh hơn.

“Ừm, ngày mai gặp nhé!” Lúc này cô bé chỉ hy vọng một điều, nhắm mắt lại rồi mở ra là có thể đến sáng mai.

Cậu gật đầu, vuốt tóc cô bé.

“Đi đường cẩn thận.” Cô bé vẫy tay chào cậu.

“Ừm!”

“Ngày mai gặp nhé anh Hạ Thần!” Cô bé thì thào lặp lại một lần nữa.

Ngày mai nha, dự báo thời tiết nói tuyết sẽ ngừng, trời trong xanh. Như thế thì khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống Bắc Kinh thì cô bé có thể gặp cậu rồi.

Hai tay không kìm chế được mà đặt trước ngực.

Thịch, thịch, thịch ... Tim đập thành thịch!

__End __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-dap-thinh-thich>